

Dnevnik Tie Nerat Tomc: Moja pot v Grčijo

20. 5. 2018

Danes smo ob 12.00 uri pričeli našo pot v Atene. Srečali smo se na avtobusni postaji v Gornji Radgoni. Od tam smo s kombijem nadaljevali pot na Dunaj. Na poti tja sem se precej dolgočasila. Na Dunajsko letališče smo prispeli okrog 15.00 ure. Najprej smo morali pridobiti karte, oddati prtljago in opraviti pregled ročne prtljage. Vse je potekalo gladko, tudi zato, ker so nas učitelji pred odhodom posvarili o dovoljenih stvareh v prtljagi. Ko smo končno prišli na letalo, smo bili malce vznemirjeni in se nismo nehali smejeti, kljub temu, da smo si prislužili nekaj začudenih pogledov. Ko smo končno vzleteli (vzlet je bil zelo zanimiv), smo se posvetili pogovoru, fotografiranju in poslušanju glasbe. Na letalu je še najmanj užival Anže, saj je sedel ob poljubljajočem paru. Ko smo pristajali je bilo malce manj prijetno, saj so nas zaradi spremembe tlaka bolela ušesa. Na letališču smo hitro poiskali svojo prtljago in se srečali z našimi gostiteljskimi družinami. Jaz sem ves teden bivala pri Eirini (ime pomeni mir) z njeno mamo in starejšo sestro (mislim, da ji je ime Marian). Eirinijin oče je drugi dan odšel na službeno potovanje. Toda tu se zanimiv dan še ni končal. Z mojo "družino" smo odšli še na obalo, kjer smo si privoščili nekakšno polnjeno slano palačinko in frozen (zamrznjen) jogurt. Nekaj časa smo se še pogovarjali, Eirini je recimo zanimalo, kakšna je slovenska beseda za ribo. Potem smo odšli domov in se odpravili spat.

21. 5. 2018

V ponedeljek smo se s šolskim avtobusom odpravili v šolo. Razlike med Slovenijo in Grčijo sem opazila že na avtobusu, saj so imeli pomočnico, ki je pomagala otrokom z varnostnimi pasovi in torbami. Prav tako so v šoli na dvorišču zjutraj molili. Ko so ostali otroci odšli v razrede, smo se najprej igrali dve spoznavni igri (poskušali smo razplesti prepletene roke in poskusili ugotoviti katera od dejstev o nekem človeku je laž). Potem smo odšli na ogled šole, kasneje pa igrali angleške kvize, kjer je naša skupina zmagala. Potem smo si z boni kupili v kantini malico in se odpravili na delavnice, kjer smo izdelali robotka iz legokock. Po kosilu smo imeli še vajo plesne točke za prireditev v četrtek, vendar nam puncam koreografija ni bila všeč. Popoldan sem z Eirine, nekaj njenimi prijatelji in drugimi otroci iz Erasmusa odšla v zabavišni park. Tam smo šli na veliko voženj. Žal mi je bilo edino, ker nismo mogli na razgledno kolo. Morali bi biti starejši od 16 let ali pa v spremstvu z odraslo osebo. Očitno nam pretvarjanje ne gre preveč dobro (: Domov smo prišli zelo pozno.

22. 5. 2018

Torek dopoldan je bil namenjen spoznavanju zgodovine Aten. Na poti v šolo z avtobusom mi je ena majhna punčka dala risbico. Iz šole smo se odpeljali na metro postajo, od tam pa z metroji v središče mesta. Metroji so mi všeč, ker so hitri in na nek način imam tudi rada njihov »vruum« zvok. Učitelji so nas opozarjali naj pazimo na naše stvari. Bili so pač živčni, ker so dva učitelja že okradli. Ampak moje mnenje je, da so otroci bolj varni, ker tatovi ne pričakujejo, da bodo imeli otroci pri sebi veliko denarja. Po krajšem postanku za nakup vode ali hrane, smo šli v Muzej Akropole. Stvari v njem so bile zanimive in bil je moderno opremljen. Kljub temu sem se dolgočasila, ker imam raje od poslušaj-glej-stoj na mestu načina način preizkusi sam. Na poti domov smo šli še v restavracijo. Med potjo do tja smo videli nekoga, ki je pihal zelo velike mehurčke in konja s kočijo. Popoldan sva z Eirini gledali film The maze runner s slovenskimi podnapisi. Eirini se je beseda »kakorkoli« zdela zelo smešna.

23. 5. 2018

To je bil po mojem najboljši dan v celem tednu. V šoli smo najprej delali z Minecraftom. Bilo je dolgočasno, ker smo tako hitro šli skozi stvari, da nismo mogli slediti ali ničesar sami raziskovati. Učitelj Matej in Anže sta zato raje »ubijala« živali. Na koncu smo imeli par minut za preizkušanje Minecrafta in jaz sem zgradila hišo. Po malici smo nekateri šli plavati v notranji šolski bazen, kjer smo telovadili z različno opremo in se žogali. Po kosilu smo imeli prosto in jaz, Ema, Anže in Lana smo sedeli na tribuni

in se smejali ter pogovarjali. Nato smo šli na plesne vaje; tokrat je bilo boljše kot zadnjič, ker smo namesto plesa izvajali bobnanje s telesom (body druming). Popoldan smo z našimi učitelji šli na Akropolo. Bilo je stokrat boljše kot muzej, pa še cele Atene vse do morja smo videli z vrha. Nato smo šli v fast food grško restavracijo in pojedli giros. Potem smo se z metroji in tramvajem odpeljali na drug konec Aten, kjer so postavili moderen kompleks, v katerem je knjižnica in opera ter sprehajališče okoli umetnega jezera (zame neumen prostor za sprehajanje). Zato smo raje sedeli na klopi in pili ledeno kavo. Ker smo bili vsi zadeti od kofeina in sladkorja, smo se veliko smejali. Nato smo šli z dvigalom na vrh stavbe, da bi videli razgled. Na poti do tja se je Ema zaletela v steber in mi smo se ji, malo zlobno, smejali. Ampak, ker se je tudi sama smejala, je bilo v redu. Ko so prišli ostali otroci, smo Grke učili reči Ob bistrem potočku je mlin in se smejali, ker jim ni in ni šlo. Tam je bil tudi en prijazen fant, ki se je vedno smejal.

Domov smo šli pozno, spat pa še kasneje, saj sem šla z Eirini, njeno mamo in sestro še na testenine v restavracijo.

24. 5. 2018

Zjutraj smo poslušali bend. Bil je še kar v redu, škoda samo, ker nismo vedeli o čem pojejo. Potem smo vadili ples za osrednjo prirediteljev – kulturni šov, kjer smo zaplesali vsi otroci iz vseh petih držav. Šov je bil super. Eden od Turkov je plesal zelo zakompliciran ples. Pred odhodom domov je začelo močno liti. Bilo je lepo videti, kako so pomočnice z avtobusov hodile iskati majhne otroke z dežniki. Popoldan smo šli v šoping. Najprej smo bili v trgovinah, potem pa smo si kupili še kavo v Starbucksu. Preostanek večera smo nato sedeli pred KFC-jem, jedli pomfri, se smejali, zafrkavali in pogovarjali.

25. 5. 2018

V petek smo šli na poldnevni izlet na rt polotoka Sounio. Med vožnjo sem opazovala okolico. Najbolj mi je bilo všeč morje. Bilo je tako lepo, da kljub temu, da bi najraje zaspala, nisem mogla nehati gledati. Na žalost naša destinacija ni bila morje, ampak ruševine Pozejdonovega templja. Razlage vodičke zaradi vetra nisem slišala, tako da je bilo še kar dolgočasno. Potem smo šli v grško obmorsko restavracijo. Smešno je bilo, ker je Lana hotela slikati solato, pa smo ostali ves čas segali zraven z vilicami, potem pa sem se obrnila in videla, da učitelji delajo isto. Lana in Ema sta si kupili kokakolo, nato pa sta jo morali tihotapiti na avtobus. Bilo je v redu, bila sem pa žalostna, ker nisem mogla plavati v grškem morju. Ko smo se iz šole peljali domov z avtobusom, smo v šoli pozabili eno majhno punčko, zato smo se morali vrniti in smo se vozili še eno dodatno uro. Popoldan smo bili preutrujeni, da bi kam šli, zato sva z Eirini najprej malo brali, potem pa sva gledali risanke na računalniku. Eirini sem dala knjigo o Sloveniji, njena sestra mi je dala plišastega levčka, Eirini pa zapestnico s sovo (simbol Aten). Za večerjo smo jedli tradicionalno grško sladico »caminada« (okroglo testo s prelivom) in sladoled.

26. 5. 2018

V soboto smo vstali ob 5.15 po njihovem času (4.15 po našem). Za zajtrk smo pojedli ostanke caminade, se uredili in odšli na letališče. Na letališču smo naredili še zadnjo skupinsko sliko in se poslovili. Nato smo se oddali prtljago, kar je zaradi gneče trajalo več časa kot zadnjič. Tudi pri pregledu ročne prtljage ni šlo tako gladko, saj smo v razburjenju zadnjega dneva pozabili biti pozorni na vsebino nahrbtnikov in tako je Anže ostal brez kreme, Ema pa brez škarij. Letalo je vzletelo kasneje kot je bilo predvideno, tako, da smo se do vzleta že počeno nadolgočasili. Tokrat vsaj nismo bili tako živčni. Na sredini poleta sva se z Lano zamenjali, da sem lahko sedela pri oknu in razgled me je prevzel. Tudi oblaki so izgledali čudoviti, pokrajina, kot jo vidiš v risankah ali filmih ali pa kot sneg. Pristanek je bil tokrat prijetnejši kot ob prihodu, je pa trajalo več časa, da smo dobili prtljago. Nato nas je čakala še dolga pot s kombijem proti Sloveniji, ki smo jo preživeli bolj kot ne v spanju. S prihodom na postajo se je naša dolga in zanimiva pot končala.